

Умълчаваната тайна и апостол Павел

Не от българските учебници начетените знаят, че през 52 г. през Бяло море до устието на Нестос (Места) в полите на Родопите навлезли в Европа апостол Павел и евангелистът Лука. Водещият на мисията безусловно се славел за най-начетенния сред най-ревностните последователи на Исус, та едва ли случайно пътят им към Европа минавал през земите на орфеевия народ. Положително той ще е решил мъдро първо да посетят скалистия планински остров Самоотраки (преславната „Висока Тракия“), който от незнани времена та чак до VIII в. пр. Хр. бил изконният светилищен център на древните траки. Очевидно пратениците старателно са проучили същността на орфизма, щом апостол Павел като парола е писал на филипяните: „Който прочее сме свършили това да мислим; ако ли за нещо инак мислите, Бог и него ще ви разкрие“. Затова когато по устието на Нестос (Места) стъпили в град Филипи на континента, започнали да проповядват на родопчаните Новия завет, като им показали не икона с Исус, а Лука (който лично познавал Спасителя според тайното евангелие на българския поп Йеремя), нарисувал Разпятието с... Орфей на кръста.

Очевидно апостол Павел е знаел, че по онова време нямало никаква опасност между техните посрещачи в земите на орфеевите мистици да възникне колебание какво е имал предвид зад дискретното *това*, щом в изповядваната тук от векове орфическа вяра (определението е на проф. Ал. Фол) още тракийският бог Сабазий/Сабо е бил *тълкуван като „освободител“*. Сам апостолът в Посланието си до римляните дори пояснява на непосветените далече от Тракия, че става дума за „откритието на *Тайната, умълчавана от вечни времена*“. А каква би могла да е тази *Тайна*? За нея ли са се сетили посрещачите им в Родопите, когато свети Лука им подсказал с първата нарисувана от човек християнска икона? Защо на мозаечното пано в базиликата „Сант Аполинаре Нуово“ в италианския град Равена влѣхвите, които са очаквали раждането на Исус и отиват да му се поклонят, са изобразени с *фригийски шапки* и са обути в *клинове с шарки* като на предците ни, документирани още през IV в. пр. Хр. в тракийския храм под Александровската могила?!

Plate XXXI., to face p. 54.

THE CRUCIFIED CHRIST AS ORPHEUS.

Hematite seal-cylinder in the Kaiser Friedrich Museum of Berlin. Reproduced from a drawing (five times the size) by A. Becker, executed under the supervision of the present writer after plaster casts, which were most kindly supplied by Dr. Wulff, director of the Early Christian and Byzantine Collection of this Museum.

The engraving shows the crucified Christ hanging on a cross, the astro-mystical interpretation of which is made evident by the superposition of the crescent and the seven stars; most probably the Pleiads or 'Lyre of Orpheus,' are meant. Then the cross itself is probably to be identified with * * *, the main stars of Orion, whom the ancients (see Gruppe's Handbook, p. 948a) sometimes held to be the constellation of Dionysos. The inscription 'Orpheos Bakchikos' is intended to identify the crucified Messiah with the 'Orpheus' of the Bacchic mysteries. The ring-stone, which certainly belonged to an Orphic initiate, who had turned Christian without giving up completely his old religious beliefs, is attributed to the 3rd or the 4th century A.D. It cannot be much earlier in any case considering the late introduction of the *crucifixus* type into Christian art.

Печатът с разпнатия Орфей на рисунка в каталога на Берлинския музей от 1909 г.

Удивителната рисунка от евангелиста Лука след това е била гравирани на полиран хематит като разпознавателен цилиндричен знак печат между посветените в *Тайната*, умълчавана от вечни времена. През 1904 г. неизвестен антиквар продал такава реликва на Берлинския музей, върху която под разпнатия дори бил врязан текстът „ОРФЕОС ВАККИКОС“. Германските експерти доказали автентичността на реликвата и тя била включена във фондовете на берлинското музейно хранилище под номер 1164 в групата „Гравирани камъни и стъклени украшения“ при отдела „Ранно християнство и Визан-

тия“. След 17 години проучвания и Р. Айслер обявил, че „надписът ОРФЕОС ВАККИКОС е даден, за да идентифицира разпнатия Месия с Орфей от Бакховите мистерии, като пояснил, че в тайнствата на преходите през отвъдното подписаният е бил посветен от Дионис (Бакх). Оцелялата в този вид сакрална вещ през миналия век е била присвоена като свръхценна от германския окултен орден Аненербе, чиито адепти са търсили келтската столица Туле у нас, и след опустошаването на Берлин през май 1945-а скъпоценният печат на Тайната е бил укрит незнайно къде.

Раннохристиянска символична мозайка на „Света Богородица – Живоприемен източник“ в единия от четирите храма сред Източния сердикийски некропол, върху чието място през VI в. е изградена базиликата „Св. София“

За местните беси и сатри било очаквано Орфей да се прероди. А в Христовото учение разпознали негови завети, та – като изконни наследници на Блестящоизвестния – не просто ги приели. Тогава Павел хиротонисал за епископ Климент от Филипи и избраникът им от траките продължил с апостолска мисия към Сердика. Там съумял да покръсти предостатъчно християни и създал архиепископия най-късно до 80 г., затова бил извикан в Рим да наследи престола на свети Петър като папа.

Сердикийският благослов над християнството

Знаменателно е, че през април 311 г. именно родените в Сердика съимператори Галерий и Лициний, заедно с цезаря Константин (син на сердикийската света Елена), са издали Едикта на веротърпимостта, който завършва с безусловното: „ние постановихме християните отново да живеят свободно и да устройват своите събрания, но по такъв начин, че никой от тях да не нарушава реда... Нека те да молят своя бог за нашето спасение, за нашата държава и за себе си, за да може навред държавата да бъде невредима и хората безметежно да живеят в домовете си“. С този нормативен акт те са забранили преследването на Христовите последователи в империята и така именно от нашите земи са открили свободния път за разцвета на християнската цивилизация в Европа и по света.